

L'INTRANSIGENT

PERIÒDIC NACIONALISTA DE JOVENTUTS BARCELONA

Val 10 cènts.

(ADHERIT A LA "UNIÓ CATALANISTA")

31 Octubre 1918

Catalunya i la guerra

La neutralitat de Catalunya

La nostra Nació opresa i esclavitzada per l'estat espanyol, no podia adoptar altre actitud que la que va pendre. Una revolta per obligar al Estat a trencar-la, hauria sigut més perjudicial que beneficiosa per França i les demés nacions aliades. Altrement, en aquella hora crítica, el que necessitaven no eran pas homes, sino municions de guerra i de boca i l'apoi moral que els tenia que sostenir en aquells moments d'angoixa que's respiraba en tot el món civilitzat. I tot això proporcionà la Nació Catalana als pobles germans; germans en raça, germans en ideal.

La Unió Catalanista

Aquesta entitat, encar que despullada de aquella força de nombre que proporcionen els interessos creats a tots els estaments polítics, feu publica ja quan l'invasió de la petita gran Bèlgica llur adhesió sincera i sentida a la causa del dret i de la justícia, a la causa dels aliats.

Afiliats d'ella no poguent lluitar baix la barrada senyera al camp de la lluita i disposats a donar la vida per la llibertat de Catalunya varen sentar plaça a la llegió estrangera.

I als Balkans, a Gallipòli a França, la sang generosa dels heroics catalans es barrejà amb

la dels demés titans de la gran epopeia.

Si Catalunya hagués sigut lliure els 12 mil voluntaris catalans haurien sigut 120 mil. Mes la França no era homes el que necessitava—les actuals circumstancies ens ho demostren—sino l'amor de tots els llatins, i pel que fa menció a nostre poble, el seu més gran prestigi espiritual, la Unió Catalanista, ja li hi havia fet ofrena del seu,

El triomf de la França serà el nostre triomf

Per la força de les armes s'ha demostrat al imperalisme germànic que per damunt de tot està el dret; que té mes força un troç de paper, si està escrit i firmat, que quaranta anys de preparatius guerrers.

França casi està lliberada del tot. Bèlgica la Martre contempla tota endolada però amb la riulla als llabís, l'entrada a Bruges del seu Rei Albert I, Rei de llegenda i de gloria que torna a trepitjar la terra sagrada de la seva patria, rei del poble que lluita i triomfa amb el poble i ha sigut aclamat per el poble.

El crit de guerra dels aliats, com les trompetes de Jericó ja ressonen a l'Alemanya, les muralles de ferro Krup ja senten la tempesta que les tenen de fer caure; i qui sab si abans que a fora aquesta esclatarà a dintre

en forma de revolució del poble germànic

En l'hora del triomf Catalunya també està satisfeta, i, complerta la seva missió a la gran guerra, espera de la França i dels al-liats la seva llibertat.

Em rebut el següent article que publicuem com a prova de germanó nacionalista.

De la gran hora de Catalunya

Enc que actuant dins d'un camp divers del de la col·lectivitat a que pertany aqueix periòdic, li prego dongui publicitat al present article, puig com podrà veure si be discrepem, pot ésser en qüestió de procediment converjim en la finalitat.

Fineix la guerra civil del món. La rendició de Rússia primer, la de Bulgària després i les inminents, si no certes ja a l'hora d'aparèixer aquestes ratlles, de l'Austria Hongria i Turquia, obligaran a la Alemanya a la total acceptació de les condicions dels al-liats.

Qui s'hauria arribat a pensar, fa tot just un mes que's esdeveniments es precipitarien en la forma que tots presenciem? Foren primer les nacionalitats opreses per la gran Rússia les que s'aprofitaren de la desfeta de l'Imperi dels zars i recobraren la llur llibertat; son avui les nacionalitats de la Monarquia dual austro-hongaresa les que's preparen a constituir-se en Estats independents, gaudint de totes les prerrogatives de llibertat que un poble culte té dret a esperar.

I aixis vegem com aquests gran ideologismes que tantes vegades havien sigut qualificats d'utòpics, assoleixen, per raó i força de les circumstancies, un esplendent caràcter de realitat.

I en aquests moments decisius en la vida dels pobles de tot el món, se'ns suggereix i no per primera vegada, aquesta pregunta: «l Catalunya?» Recobrarà aquesta la seva llibertat integral per tots desitjada? Es d'esperar que sí, i no solsament es d'esperar si no que devem tenir-ne la més complerta seguretat.

Les negociacions actuals, entre's Estats bel·ligerants, giren a l'entorn d'un principi natural i lògic: les nacionalitats. Ens trovem doncs, en revèlles de resoldre definitivament el plèt de Catalunya.

Més aquest, quina solució tindrà? Difícilment pot ésser fixada avui. L'opinió catalana no està d'acord sobre aquest fonamental punt. Mentres que uns preconitzen la consituició d'un Estat Català gaudint d'aquella independència natural i lògica a tota nacionalitat, que li permeti disposar lliurement dels seus destins, d'acort amb els seus interessos morals i materials, solució aquesta que serà la més definitiva puig a elle deu arribar-se forçosament mercès a les evolucions de les grans corrents ideològiques de l'Humanitat, hi ha un altre segment, no gens menyspreuable, que accepta com a compatible una modalitat inferior del Dret polític i admet, per tant, la solució autonòmica del plèt nacionalista català, enc que tranzitoriament sigui, dintre la consituició d'un Estat federal ibèric o pot ésser únicament hispànic.

Abduques orientacions, son incompatibles? No, per cert, puig mai pot haver-hi dualisme entre's que de bona fé volen el triomf d'una aspiració dins al seu aspecte mínim i altres que desitjin la solució més radical i justa. I es per això que en aquests moments decisius es imprescindible, d'una necessitat absoluta, l'agermanament d'abduques orientacions.

Es necessari, doncs, que de Catalunya en surti una manifestació unànim que demostrí palesament que tots tenim un mateix desitj, que pels uns serà mínim i pels altres màxim, però que, al cap d'avall ens es a tots comú, i aquesta manifestació, es lamentable haver-ho de confessar no es pas la indicada com a més radical.

Tots els grans moviments, totes les grans alliberacions, han tingut lloc mercès a una suma de sacrificis i per Catalunya ha arribat l'hora de que tots pensém que ens devem unir per a fer triomfar, com a mínim, aquella aspiració de tots sentida.

Vol dir això que tot ideologisme independentista deu ésser abandonat? No; fariem mal fet aquells que sentint—el deixessim de manifestar—el amb tota cruessa dintre les escasses seguretats de la llei; però cometriem un pecat de lesa

L'acabament de la guerra no es altre cosa que la derrota del imperalisme. Cal que les Nacions al·liades deslliurint la victima del imperalisme del 714; cal que tornin, per justícia i per dret, la llibertat a la Nació Catalana